

Käynti tuonelan portilla

Olen vielä hereillä, en voi nukahtaa täällä. Jos olisi näin joka ilta, minun pitäisi löytää toinen perhe, jossa minä viihdyn. Minä päätin karata täältä.

Sängyn yläpuolella on pieni ikkuna. Se seisoo raolla ja sisään pääsee vähän ilmaa. Sen läpi voin karata. Se ei ollut kuitenkaan niin helppoa, kun mitä minä olin luullut. Sain työntää jakkaran ikkunan alle, mutta se ei riittänyt, minun täytyi päästä vähän korkeammalle. Pistin tyynyn jakkaran päälle ja yritin taas, mutta kun hyppäsin kasan päälle, olin laittanut tyynyn vähän liian lähelle reunaa niin kompastuin. Se meni nopeasti, kun yhtäkkiä olin selälläni. Usein minä laskeudun jaloille mutta tyyny tuli minua vastaan. Yritin olla huutamatta mutta se oli vaikeaa.

– Mjaauu. minä sanoin.

Nyt he ehkä tulevat, koska kuulivat kovan pamahduksen. Minun pitää mennä ulos nyt nopeasti. Minä taitoin sänkyni tuplaksi ja laitoin sen jakkaran päälle. Vihdoin hyppäsin ulos ikkunasta. En miettinyt, mitä talon ikkunan ulkopuolella on. Näen paksun muurin allani ja poff, päädyin suoraan sen päälle vatsalleni. Ei taas, jo, jo, nyt minun pitää jatkaa juoksemista pois. Hiivin kuitenkin hitaasti, jotta en liukastuisi muurin harjalla.

Taivaalta ripotteli vettä, joka laskeutui pehmeästi mustalle turkilleni. Oli täysikuu, pienet valkoiset pisarat mustalla taivaalla. En tiedä, kuinka kauan kävelin saman paksun muurin päällä. Hyppäsin alas muurilta ja aloitin kävellä märällä kadulla. Vierestäni ajoi monta autoa kirkkaine valoineen. Niistä roiskui savea ja vettä päälleni. Ei ollut montaa, jotka kävelivät yöllä. Ne, jotka kävelivät, katsoivat vain kännyköitään eivätkä yhtään välittäneet minusta.

Näin metsän toisella puolella katua. Ajattelin mennä sinne kun auto tuli ja soitti torvea. Katsoin sivulle ja näin kaksi valoa jotka lähestyivät minua nopeasti. Yht'äkkiä kuulen renkaiden raapivan tietä ja näen kaiken vain mustana. Kuulen auton ovien avautuvan ja askelien lähestyvän.

Olen kuollut, minä mietin.

- Moi, tervetuloa kuolleiden valtakuntaan! joku sanoo pienellä äänellä.
- Miten sinä kuolit, pikku kissa? Joku toinen kysyy vähän piipittäväällä äänellä.
- Hmm.. luulen että auto ajoi päälleni minä sanoin ja katselin ympärilleni.

Ympärilläni on vain pilviä ja kaksi ötökkää.

- Miten tulen takaisin elämään? Minä kysyin.
- Et voi! Molemmat ötökät sanoivat samaan aikaan.
- Mitä?! En voi? Kysyin.
- Olet kuollut., sanoi yksi ötököistä.
- Ja sinulla on vain yksi elämä., toinen ötökkä sanoi.
- Häh? Ei! Mutta..
- Jos haluat tulla muiden luokse voit mennä tästä ovesta läpi.
- En halua olla täällä!
- Haloo, kuuletko? Kuulen tumman äänen sanovan.

Herään ja avaan silmäni. Hengitän hätäisesti ja nousen seisomaan.

- Missä minä olen, kysyn.

Mutta silloin mietin, että olen nukkunut ja nähnyt unta. Luulin kuolleeni mutta heräsinkin eläinlääkärissä. Kun puhun, ihmiset kuulevat vain naukumista.

Toisella puolella sänkyä seisoo perheeni. Vasempaan takajalkaani sattui. Sitä sattui niin paljon, että en voinut seistä ylös. Menin takaisin makaamaan.

Sain nukkua eläinlääkärissä. Olin niin väsynyt, että nukuin kauan. Seuraavana päivänä perheeni tuli katsomaan minua. Jalkaani sattui vielä ja jouduin olemaan viikon eläinlääkärissä.

Tullessani sisään kotitalooni se tuoksui kodilta. Sain nukkua isäntieni vieressä joka yö. He leikkivät ja olivat kanssani koko ajan.